

PENSIOEN &
UITKERINGS *raad*

JAAERVERSLAG 2007

BIJLAGE
WETSTOEPASSING
JURISPRUDENTIE

Inhoud

Woord vooraf	3
1 Wetstoepassing	4
1.1 Toepassingsorganen	4
1.2 Toepassing en beleid Wetten bp, Wuv en Wubo	5
2 Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep	8
2.1 Jurisprudentie Wetten bp	8
2.2 Jurisprudentie Wuv	12
2.3 Jurisprudentie Wubo	21

Woord vooraf

In 'Wetstoepassing - Jurisprudentie', bijlage bij het jaarverslag 2007 van de Pensioen- en Uitkeringsraad, worden beslissingen op het beleidsterrein van de wetten voor oorlogsgetroffenen en uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) op dit gebied gepresenteerd.

In hoofdstuk 1 worden de belangrijkste ontwikkelingen in het beleid van de Wetten buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wetten bp), de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945 (Wuv) en de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo) belicht.

In hoofdstuk 2 worden de meest relevante uitspraken van de CRvB voor de toepassing van de wetten voor oorlogsgetroffenen samengevat. Tevens wordt per wet aangegeven in hoeveel zaken de CRvB een uitspraak heeft gedaan, hoeveel zaken gegrond, ongegrond of niet-ontvankelijk zijn verklaard en wat de uitspraak was in een aantal concrete zaken.

Voor overige informatie over de werkzaamheden van de Pensioen- en Uitkeringsraad wordt verwezen naar het Jaarverslag 2007.

Pensioen- en Uitkeringsraad, juni 2008

1 Wetstoepassing

1.1 Toepassingsorganen

Raadskamer Wetten bp

De Raadskamer Wetten bp is belast met de toepassing van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wbp), de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wbpzo) en de Wet buitengewoon pensioen Indisch verzet 1940-1945 (Wiv). In het kader van de Wbp en Wbpzo is de Stichting 1940-1945 enerzijds belast met het afgeven van verklaringen met betrekking tot de verzetsdeelneming en de waardigheid, anderzijds als intermediair betrokken bij de uitbetaling van de pensioenen. Voor de Wiv worden de verklaringen afgegeven door de Stichting Pelita.

Raadskamer Wuv

De Raadskamer Wuv is belast met de toepassing van de Wet uitkeringen vervolgings-slachtoffers 1940-1945 (Wuv)

Raadskamer Wubo

De Raadskamer Wubo is belast met de toepassing van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo).

Samenwerking Raadskamers

Beleidsvergaderingen worden door de Raadskamers gezamenlijk gehouden. Daarbij komen algemene, beleidsmatige onderwerpen inzake alle wetten aan de orde en enige, meer gecompliceerde of meer principiële casuïstiek. Daarnaast worden in casuïstiek-vergaderingen aanvragen voor verschillende wetten behandeld; deze worden met name voor de Wuv en de Wubo niet meer volledig per wet afzonderlijk gehouden. In 2007 vonden 54 casuïstiekvergaderingen en 8 plenaire vergaderingen plaats.

1.2 Toepassing en beleid Wetten bp, Wuv en Wubo

Represaille-slachtoffers (Wbp)

Slachtoffers van represaille-maatregelen van de Duitse bezetter kunnen in aanmerking komen voor een buitengewoon pensioen. In het verleden heeft gerichte voorlichting plaatsgevonden aan slachtoffers van omvangrijke represaille-acties. In 2007 heeft de Raadskamer in overleg met het ministerie van VWS en de Stichting 1940-1945 besloten om slachtoffers van represaille-maatregelen met beperkte omvang middels lokale media op de mogelijkheid te wijzen een aanvraag in het kader van de Wbp in te dienen. Enkele tientallen personen hebben van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

Vereenvoudiging voorzieningen (Wuv/Wubo)

De Raadskamer heeft in 2007 besloten om het beleid ten aanzien van de toekenning en uitvoering van een aantal voorzieningen te vereenvoudigen. De mogelijkheid wordt bekeken om met forfaitaire bedragen te werken. Dit betekent dat het in een aantal situaties niet meer voorwaardelijk is om nota's in te sturen voordat tot betaling wordt overgegaan. De noodzaak om voor bepaalde voorzieningen een herhalingsaanvraag in te dienen zal komen te vervallen. Deze voorzieningen zullen voor onbepaalde tijd worden toegekend. Bekeken zal worden hoe het behandel- en beoordelingsproces en de behandelduur van declaraties verbeterd kan worden. Tenslotte streeft de Raadskamer naar een verdere verbetering van informatieverstrekking aan de cliënten. Nadere uitwerking en implementatie zal in 2008 plaatsvinden.

Vergoeding privé-artsen (Wuv en Wubo)

Het komt voor dat een uitkeringsgerechtigde kosten voor behandeling door een privé-arts declareert. Deze kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking. Bij uitzondering kunnen deze kosten wel worden vergoed. Reden voor uitzondering kan zijn dat er sprake is van een acuut medisch toestandsbeeld dat geen uitstel van behandeling verdraagt, terwijl er op dat moment geen mogelijkheid is voor behandeling in de regulier verzekerde zorgsector. Wanneer men kosten voor behandeling door een privé-arts declareert, wordt aan de uitkeringsgerechtigde gevraagd waarom men naar een privé-arts is gegaan in plaats van naar een arts waarvoor men verzekerd is. De declaratie wordt met het antwoord van betrokkene ter beoordeling aan de geneeskundig adviseur voorgelegd. Voor gevallen waarin eerder een of meerdere declaraties zijn vergoed geldt een overgangsregeling.

Uitkeringen op grond van ziekte- of werkloosheidswetgeving in EU-landen (Wuv/Wubo)

In artikel 19 lid 3 Wuv en artikel 28 lid 3 Wubo is bepaald dat uitkeringen die cliënten ontvangen op grond van ziekte- of werkloosheidswetgeving in Nederland gelijk worden gesteld met inkomsten uit tegenwoordige arbeid. De voornoemde uitkeringen worden op de periodieke uitkering gekort voorzover deze hoger zijn dan 20% van de grondslag waarnaar de periodieke uitkering is berekend. De voornoemde bepalingen gelden niet

voor vergelijkbare uitkeringen in het buitenland. Dit laatste is in strijd met het bepaalde in artikel 18 en artikel 39 van het EG-verdrag voorzover het landen betreft die deel uitmaken van de Europese Unie. Met instemming van het ministerie van VWS is besloten om uitkeringen op grond van ziekte- of werkloosheidswetgeving in EU-landen gelijk te stellen met inkomsten uit tegenwoordige arbeid voorzover dit niet gebeurt voor een langere periode dan de in de Nederlandse wetgeving opgenomen uitkeringstermijnen.

Huishoudelijke hulp Indonesië (Wuv/Wubo)

De voorwaarden voor een toekenning huishoudelijke hulp in Indonesië zijn vereenvoudigd. Indien een cliënt in aanmerking wil komen voor een vergoeding huishoudelijke hulp moet aan de volgende voorwaarden worden voldaan.

- Er zijn causale ziekten of gebreken (Wuv) of er is causale invaliditeit (Wubo);
- Er is geen toekenning mogelijk als er uitsluitend sprake is van causale gebitsklachten;
- Huishoudelijke hulp kan niet worden toegekend indien dit de enige materiële toekenning is in het kader van art. 3 lid 2 Wuv. In dat geval kan huishoudelijke hulp uitsluitend worden toegekend als er een medische noodzaak is voor de voorziening.

Toeslag ziektekosten Verenigde Staten (Wuv/Wubo)

De toeslag premie ziektekosten voor cliënten buiten Europa wordt vanaf januari 2006 berekend door de premielasten in 2004 te indexeren met het Nederlandse consumentenprijsindexcijfer. Vanaf 2007 is de ontwikkeling van de premie voor de zorgverzekering in Nederland bepalend. Het consumentenprijsindexcijfer is een maatstaf voor inflatie. Omdat de inflatie in Nederland de afgelopen jaren laag is geweest, is de stijging van 2004 naar 2006 niet meer dan 2,8%. Dit kan onredelijk uitwerken als de premie in 2005 sterk werd verhoogd. Die situatie heeft zich voorgedaan in de Verenigde Staten. In artikel 15 lid 2 sub d Wuv en artikel 21 lid 3 sub d Wubo is bepaald dat de toeslag kan worden herzien indien de Raadskamer van oordeel is dat het niet herzien van het vastgestelde bedrag gelet op het belang dat dit artikel beoogt te beschermen zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Op grond van het bovenstaande heeft de Raadskamer in 2007 besloten om de toeslag voor de Verenigde Staten te baseren op de standaard Medicare premie uit 2006.

Uitspraak Commissie Gelijke behandeling (Wuv)

De Commissie Gelijke Behandeling heeft in haar uitspraak 2007-152 geoordeeld dat de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) een verboden onderscheid maakt op grond van ras bij de sociale bescherming jegens personen van Indonesische/inheemse/gemengde afkomst bij de vaststelling van de hoogte van een uitkering op grond van artikel 8 lid 3 sub b Wuv. Het verzoek op dit punt gericht tegen de Pensioen- en Uitkeringsraad heeft de Commissie niet ontvankelijk verklaard omdat de Pensioen- en Uitkeringsraad volledig gebonden is aan de wet en geen eigen beleidsvrijheid heeft bij de uitvoering daarvan voor wat betreft de vraag of de uitkering moet worden berekend naar rupiah-grondslag of euro-grondslag. De Commissie beveelt het ministerie van VWS aan om bij de berekening van de uitkeringen op grond van de Wuv bij de vaststelling van de

grondslag met terugwerkende kracht het voornoemde artikel buiten toepassing te laten. Het ministerie beraadt zich momenteel over de uitspraak.

AH-beleid gemengd gehuwden (Wuv)

In 2007 is de dissertatie *De legale rest. Gemengd gehuwde Joden onder de Duitse bezetting* van oud-Raadslid en oud-medewerker van het NIOD de heer C. Stuldreher verschenen. De heer Stuldreher geeft in zijn dissertatie een treffende beschrijving van de positie van de gemengd gehuwden en hun kinderen. Hij geeft aan dat het in een aantal gevallen moeilijk is om onderscheid te maken tussen vol-joodse gezinnen en gemengd gehuwde gezinnen. Beide groepen waren onderworpen aan anti-joodse wetten en discriminerende maatregelen. De heer Stuldreher gebruikt in dit kader het begrip 'Straffälligkeit' (strafschuldigheid). Dit houdt in dat een gemengd gehuwde door bewust of onbewust gedrag de anti-joodse wetten en maatregelen kon overtreden. De Raadskamer heeft met veel belangstelling kennis genomen van de dissertatie van de heer Stuldreher en deze gebruikt als toetsteen voor het tot nu toe gevoerde beleid met betrekking tot gemengd gehuwden en hun kinderen. De Raadskamer concludeert dat het beeld dat de heer Stuldreher schetst overeenkomt met de uitgangspunten van het beleid ten aanzien van deze groep.

Territorialiteitseis (Wubo)

In het jaarverslag 2006 is gemeld dat de Raadskamer Wubo naar aanleiding van de uitspraak C-192/05 van het Europees Hof van Justitie heeft besloten dat de Wubo ook van toepassing is op Nederlanders gevestigd in de Europese Unie. In deze uitspraak oordeelde het Hof dat de territorialiteitseis (het in Nederland gevestigd zijn) in artikel 3 Wubo niet in overeenstemming is met artikel 18 van het EG verdrag dat bepaalt dat burgers van de Europese Unie vrij kunnen reizen en verblijven op het grondgebied van de lidstaten van de Unie. Inmiddels heeft de Tweede Kamer ingestemd met een wetwijziging waarmee het mogelijk wordt een aanvraag te doen in het kader van de Wubo indien men buiten Nederland woont. Deze uitbreiding naar Nederlanders die niet in een lidstaat van de EU wonen is ingegeven vanuit overwegingen van redelijkheid en billijkheid. Nadere voorlichting aan de belanghebbenden zal volgen.

2 Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep

2.1 Jurisprudentie Wetten bp

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2007 in 5 zaken uitspraak gedaan over besluiten ingevolge de Wetten buitengewoon pensioen. Deze rechter verklaarde alle beroepen ongegrond.

CRvB d.d. 21-6-2007, 06/5127 Wbp, ongegrond

Gelijkstelling (art. 1 lid 2)

Betrokkene, geboren in 1943, heeft verzocht om toekenning van een pensioen ingevolge de Wbp. Hierbij heeft betrokkene een beroep gedaan op artikel 3 van het ter uitvoering van artikel 1 lid 2 van de Wbp tot stand gebrachte Koninklijk Besluit van 8 juli 1978, Stb. 422 (hierna: het Besluit). In dit verband heeft zij zich op het standpunt gesteld dat zij als gevolg van het verzet van haar vader, die op 6 oktober 1943 in verband met zijn deelneming aan het verzet door de Duitse bezetter is doodgeschoten, psychisch letsel heeft opgelopen. Ingevolge artikel 3 van het Besluit kan de Raadskamer met personen die behoren tot de in artikel 2 van het Besluit omschreven categorieën van personen op wie de Wbp van overeenkomstige toepassing is, gelijk stellen degenen wier omstandigheden tijdens de oorlogsjaren 1940-1945 een zodanige overeenkomst vertonen met die van personen behorende tot eerder bedoelde categorieën, dat het niet van toepassing verklaren van het Besluit een klaarblijkelijke hardheid zou zijn. Het bestreden besluit is genomen met toepassing van beleid dat de Raadskamer heeft ontwikkeld in het kader van de toepassing van artikel 3 van het Besluit in zaken waartoe de onderhavige zaak behoort. Dit beleid houdt in dat gelijkstelling eerst aan de orde is indien sprake is van een ernstige verstoring van levensomstandigheden ten gevolge van het verzet van derden. Deze ernstige verstoring van levensomstandigheden wordt door de Raadskamer aanwezig geacht wanneer tijdens en in aansluiting op de oorlog bij de betrokkene sporen van psychotraumatisering zichtbaar zijn als gevolg van het verzet van derden in de ontwikkeling van de persoonlijkheid, respectievelijk in het psychosociaal functioneren nadien. Aandachtspunten daarbij zijn onder meer schoolopleiding, beroepsopleiding, beroepsleven, relaties, huwelijk en de psychische ziektegeschiedenis. Het bestreden besluit is in overeenstemming met adviezen van twee geneeskundig adviseurs van verweerster. Die adviezen berusten op een medisch onderzoek door een van die adviseurs, en op van de behandelende sector verkregen informatie. Bij die advisering is tevens betrokken een rapport dat is uitgebracht in het kader van een door betrokkene ingediende aanvraag op grond van de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940-1945. In die adviezen is geconcludeerd dat, gelet op de zeer jeugdige leeftijd van betrokkene ten tijde van de verzetsactiviteiten van haar vader alsmede het ontbreken van aanwijzingen dat deze verzetsactiviteiten gepaard zijn gegaan met affectieve of pedagogische ontregeling in zijn gedrag binnen het gezin, het niet mogelijk is om directe invloeden hiervan op de psychosociale ontwikkeling van betrokkene te traceren. Bij betrokkene is volgens deze

adviezen evident onvoldoende sprake van een rode draad van symptomen van psychotraumatisering tijdens en in aansluiting op de oorlog, gezien de ziektegeschiedenis en de relationele aspecten. De CRvB acht het bestreden besluit op grond van de adviezen van voornoemde geneeskundig adviseurs deugdelijk en toereikend onderbouwd.

CRvB d.d. 12-7-2007, 06/3764 Wbp, ongegrond

Geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (art. 42a)

Evenals in eerdergenoemde procedures heeft betrokkene zich gekeerd tegen het door (de rechtsvoorganger) van de Raadskamer ingenomen standpunt over de door hem gestelde deelname aan een staking in 1942 en over de door hem gestelde reden van zijn arrestatie en veroordeling tijdens de verplichte tewerkstelling in Duitsland. Daarbij heeft betrokkene zich wederom in kritische bewoordingen uitgelaten over de wijze waarop de Stichting 1940-1945 de pensioenaanvraag uit 1984 heeft behandeld. Naar uit met name de uitspraak van de CRvB van 27 januari 2000, nummer 97/2859 BPW, naar voren komt zijn gelijklopende grieven reeds meermalen door betrokkene geuit, maar werden deze onvoldoende geacht om de destijds betreden besluiten van verweerster te vernietigen dan wel zijn deze door de CRvB verworpen. De door betrokkene als nieuwe feiten betitelde “klachtenrapport 28 februari 1990” en “collage behandeling bewaarschrift 17 augustus 1987” kunnen naar het oordeel van de CRvB in de presentatie wel als nieuw worden aangemerkt, maar zijn naar inhoud reeds eerder aan de orde geweest. De CRvB stelt dan ook met verweerster vast dat appellant in het onderhavige verzoek om herziening geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd.

CRvB d.d. 21-6-2007, 06/4880 Wbp, ongegrond

Herziening invaliditeitspercentage (art. 42a)

In januari 2005 heeft betrokkene zich gewend tot de Raadskamer met een verzoek om herziening van het bij de berekening van het buitengewoon pensioen van haar overleden echtgenoot, en derhalve ook van haar weduwepensioen, in aanmerking genomen invaliditeitspercentage. Daartoe is aangevoerd, kort gezegd, dat bij die vaststelling van dat percentage onvoldoende rekening is gehouden met voor haar overleden echtgenoot psychisch belastende omstandigheden ten tijde van het verzet en ten tijde van de aanvraagprocedure voor zijn buitengewoon pensioen. Dit verzoek heeft de Raadskamer afgewezen op de grond - samengevat - dat voor verhoging van het invaliditeitspercentage geen medische grondslag bestaat. De CRvB stelt voorop dat, gelet op de door betrokkene bij haar aanvraag om herziening aangevoerde gronden, hier sprake is van een verzoek om herziening als bedoeld in artikel 42a Wuv. Ingevolge dit artikel is de Raadskamer, op daartoe door of vanwege de belanghebbende gedane aanvraag, bevoegd een door haar gegeven definitief besluit in het voordeel van de bij dat besluit betrokkene te herzien. Deze bevoegdheid is van discretionaire aard, hetgeen meebrengt dat de CRvB het oordeel van verweerster dat geen aanleiding bestaat om terug te komen van het bij haar eerdere besluiten ten aanzien van de echtgenoot van betrokkene en van betrokkene in aanmerking genomen invaliditeitspercentage van 20, terughoudend dient te toetsen. Hierbij staat centraal de vraag of sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden die op de eerdere besluiten een ander licht werpen. De CRvB heeft moeten vaststellen

dat zodanige nieuwe feiten of omstandigheden door betrokkene in het geheel niet zijn aangevoerd. Ook anderszins is daarvan niet kunnen blijken.

**CRvB d.d. 5-7-2007, 06/6064 Wbp, ongegrond
Vaststelling te verrekenen inkomsten (art. 12)**

Betrokkene kan zich niet verenigen met de hoogte van de voor hem vastgestelde verrekenbare inkomsten uit vermogen. Naar zijn oordeel had de Raadskamer bij de vaststelling van deze voor aftrek in aanmerking komende inkomsten rekening dienen te houden met kosten van verwerving en de op de inkomsten uit vermogen rustende vermogensrendementsheffing. Bij het bestreden besluit heeft de Raadskamer toepassing gegeven aan het Koninklijk Besluit (KB) van 9 augustus 1948, Stb. 1948, I 362, Regels ter uitvoering van artikel 12 lid 1 Wbp, tot vaststelling van voor verrekening in aanmerking komende inkomsten, hierna: het Kortingsbesluit. Met het KB van 8 april 2003, Stb. 2003, 164, is het Kortingsbesluit met terugwerkende kracht tot 1 januari 2001 gewijzigd in verband met de inwerkingtreding per 1 januari 2001 van de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001) en de gelijktijdige intrekking van de Wet inkomstenbelasting 1964. Ingaande 1 januari 2001 worden door de Raadskamer de met het buitengewoon pensioen te verrekenen inkomsten vastgesteld met inachtneming van het Kortingsbesluit zoals dat luidt vanaf 1 januari 2001. De CRvB stelt vast dat het bestreden besluit in overeenstemming is met het Kortingsbesluit, zoals dat ingaande 1 januari 2001 is komen te luiden. Ingevolge artikel 1 van het Kortingsbesluit heeft het kortingsinkomen betrekking op posten die ingevolge de Wet IB 2001 in box 1 (inkomsten uit werk en woning) worden belast, alsmede op de feitelijke inkomsten uit sparen en beleggen. Voor het in mindering brengen van de door betrokkene genoemde kosten op de inkomsten uit vermogen geeft het Kortingsbesluit, naar het oordeel van de CRvB, geen aanknopingspunten. De omstandigheid dat, naar namens betrokkene gesteld, deze kosten voorheen onder de Wet IB 1964 wel in mindering werden gebracht op de inkomsten uit vermogen - wat daar ook van zij - kan er niet toe leiden dat de Raadskamer thans, na ingrijpende wijziging van het fiscale regime en met toepassing van het Kortingsbesluit zoals dat ingaande 1 januari 2001 is komen te luiden, voort gaat deze kosten bij de bepaling van de hoogte van de vermogensinkomsten te betrekken.

**CRvB d.d. 10-5-2007, 06/1339 Wiv, ongegrond
Geen duurzaamheid of intensiteit verzet (art. 2 lid 1 sub a)**

Betrokkene heeft een aanvraag ingediend om te worden erkend als deelnemer aan het verzet in de zin van de Wiv en om toekenning als zodanig van een buitengewoon pensioen. Betrokkene heeft hiertoe aangevoerd dat hij tijdens de Japanse bezetting van het voormalige Nederlands-Indië als lid van een verzetsorganisatie oranje V-tekens heeft gemaakt en wapens heeft verborgen met het oogmerk om bij een eventuele invasie van geallieerde troepen te worden gebruikt. Voorts heeft betrokkene aangevoerd dat hij herhaaldelijk, op verdenking van deelname aan het verzet, door de bezetter is gearresteerd en gevangen gehouden en meerdere malen is gemarteld. Overeenkomstig artikel 27 Wiv is door de Stichting Pelita een rapport opgesteld omtrent de omstandigheden waarop de aanvraag berust. Op basis van de resultaten van dit onderzoek heeft deze stichting ver-

klaard dat naar haar oordeel betrokkene heeft behoord tot de deelnemers aan het verzet in de zin van artikel 2 lid 1 Wiv. Daartoe is overwogen dat uit het onderzoek de betrokkenheid bij en de activiteiten voor de ondergrondse groepering te Magelang onder leiding van Siahaya en De Leeuw in voldoende mate aannemelijk zijn geworden, en voorts dat vast is komen te staan dat appellant meermalen in Japanse gevangenschap heeft verbleven, waarbij hij werd verhoord en gemarteld. Naar het oordeel van de Raadskamer is evenwel het enkele lidmaatschap van of betrokkenheid bij een verzetsgroep niet voldoende voor de kwalificatie van verzet, maar gaat het om de aard, omvang en frequentie van de activiteiten die een persoon ten behoeve van die verzetsgroep heeft verricht. Aangezien omtrent die aard, omvang en frequentie in het geval van betrokkene op basis van het ingestelde onderzoek of anderszins geen objectieve bevestiging is verkregen, en ook geen objectieve gegevens zijn verkregen over de aard en de reden van de arrestaties van betrokkene, acht de Raadskamer onvoldoende aangetoond of aannemelijk gemaakt dat sprake is geweest van activiteiten die reiken tot het niveau van verzet in de zin van de Wiv. Gelet op de onder de gedingstukken aanwezige gegevens is de CRvB tot de slotsom gekomen dat verweerster in dit geval op goede gronden van het advies van de Stichting Pelita is afgeweken. Ook de CRvB heeft in die gegevens geen feitelijke bevestiging kunnen vinden omtrent met name de omvang en frequentie van de door betrokkene verrichte activiteiten, zodat niet vastgesteld kan worden dat sprake is geweest van een zekere mate van duurzaamheid of intensiteit als bedoeld in artikel 2 lid 1 sub a Wiv. Voorts ontbreken objectieve gegevens over de redenen van de aanhoudingen van betrokkene, zodat ook hieruit geen aanwijzing valt te putten voor de bepaling van de omvang van de activiteiten van betrokkene.

2.2 Jurisprudentie Wuv

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2007 in totaal 81 zaken uitspraak gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen vervolgingssslachtoffers. Deze rechter verklaarde 10 beroepen (7,4%) gegrond, 6 beroepen waren niet-ontvankelijk en 65 beroepen ongegrond.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wuv van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 11-1-2007, 06/3281 Wuv, ongegrond Geen weduwe van de vervolgte (art. 1a)

Eiseres heeft een aanvraag ingediend om toekenning van een periodieke uitkering ingevolge de Wuv als weduwe van betrokkene. Bij besluit van 13 september 2005, heeft de Raadskamer op deze aanvraag afwijzend beslist. Hierbij is overwogen dat eiseres voor de toepassing van de Wuv niet kan worden aangemerkt als weduwe, aangezien zij op het moment van overlijden van betrokkene duurzaam van hem gescheiden leefde. Voor de CRvB is genoegzaam komen vast te staan dat eiseres al een groot aantal jaren gescheiden leeft van betrokkene en voorts dat betrokkene met een nieuwe partner is gaan samenleven en voor toepassing van de Wuv door de Raadskamer al sedert 1999 wordt aangemerkt als gehuwd met deze partner. Onder deze omstandigheden kan de CRvB het gescheiden leven van eiseres en betrokkene niet anders dan als duurzaam aanmerken. De omstandigheid dat betrokkene mogelijk de wil kan hebben gehad het gescheiden leven te beëindigen doet dit niet anders zijn, nu deze wil voor zijn overlijden niet is gerealiseerd. Gelet op het bepaalde in artikel 1a, lid 2, aanhef en sub b Wuv moet dan ook worden vastgesteld dat eiseres als ongehuwd moet worden aangemerkt. De omstandigheid dat het huwelijk tussen betrokkene en eiseres nooit wettig is ontbonden kan niet tot een ander oordeel leiden, daar voor toepassing van de Wuv de feitelijke en niet de juridische situatie bepalend is. De Raadskamer heeft derhalve op goede gronden geoordeeld dat eiseres geen recht kan doen gelden op een uitkering als weduwe van de vervolgte.

CRvB d.d. 8-11-2007, 07/773 Wuv, ongegrond Tweede generatieproblematiek (art. 3 lid 2)

De CRvB heeft in vaste rechtspraak aanvaard dat de Raadskamer gerechtigd is om een aanvraag om gelijkstelling met de vervolgte af te wijzen indien deze niet leidt tot enige materiële toekenning op basis van de ziekten of gebreken die redelijkerwijs in verband staan met de met vervolging vergelijkbare omstandigheden. In zijn uitspraak nr. 03/225 Wuv van 4 december 2003 (LJN AO5949, JSV 2004, 44) heeft de CRvB tevens aangegeven dat hieraan niet afdoet het bepaalde in artikel 21a Wuv, inhoudende een verruiming van de mogelijkheid tot toekenning van bepaalde voorzieningen aan vervolgten bij wie causale ziekten of gebreken zijn vastgesteld en die de leeftijd van 70 jaar hebben bereikt, nu met deze verruiming niet is beoogd om ook de toelating tot de Wuv op basis

van artikel 3 lid 2 te verruimen. In lijn met een en ander acht de CRvB thans niet onaanvaardbaar het standpunt van de Raadskamer dat ook met de beleidslijn om aan degenen bij wie uit vervolging als bedoeld in artikel 2 Wuv voortvloeiende ziekten of gebreken zijn vastgesteld (of aan degenen die al met de vervolgte gelijkgesteld zijn), standaard - dat wil zeggen zonder verdere medische beoordeling - de voorziening DMV toe te kennen, niet is beoogd om te komen tot een verruiming van de toelating tot de Wuv op basis van artikel 3 lid 2 Wuv.

Verder stelt de CRvB vast dat het standpunt van de Raadskamer dat betrokkene vanwege zijn causale psychische klachten niet verminderd functioneert ten opzichte van zijn leeftijdsgenoten en/of beperkingen ondervindt in huishoudelijke werkzaamheden en in het gebruik van het openbaar vervoer, in overeenstemming is met aan haar uitgebrachte adviezen van een tweetal geneeskundig adviseurs. In die adviezen is aangegeven dat betrokkene wel wat slaapproblemen heeft ten gevolge van nare dromen over zijn vader maar overigens niet of nauwelijks aan zijn psychische klachten toe te schrijven beperkingen ondervindt in het leven van alledag. Verder is aangegeven dat betrokkene met zijn leeftijd samenhangende lichamelijke klachten - met name knie-, heup-, oog- en oor-klachten alsmede gevolgen van een hersenbloeding - heeft die redelijkerwijs niet met de oorlogsomstandigheden in verband zijn te brengen.

De CRvB acht dit standpunt op grond van deze adviezen naar behoren voorbereid en deugdelijk gemotiveerd. In de voorhanden zijnde medische en andere gegevens heeft de CRvB geen aanknopingspunt gevonden om aan de juistheid van die medische adviezen te twijfelen. Het voorgaande leidt de CRvB tot de slotsom dat de Raadskamer terecht en op goede gronden heeft geoordeeld dat op basis van de causale psychische klachten van betrokkene geen grondslag bestaat voor enige materiële toekenning. Daarom kan niet worden gezegd dat de Raadskamer in redelijkheid niet heeft kunnen weigeren om betrokkene met de vervolgte gelijk te stellen. Voor vernietiging van het bestreden besluit bestaat dan ook geen grond.

CRvB d.d. 3-5-2007, 06/4179 Wuv, ongegrond

Tweede generatieproblematiek, herziening (art. 3 lid 2 en 61)

In zijn jurisprudentie met betrekking tot aanvragen om gelijkstelling als tweede generatieoorlogsslachtoffer met de vervolgte in de zin van de Wuv, heeft de CRvB steeds als eis gesteld dat de door de Raadskamer ingeschakelde psychiater, teneinde zich een goed beeld te kunnen vormen van de voorliggende problematiek, dient te beschikken over de medische gegevens met betrekking tot de vervolgte ouder(s), voor zover die bij (de medische dienst van) de Raadskamer bekend kunnen zijn zonder in strijd te komen met algemeen aanvaarde regels van medische ethiek. Daarbij gaat het veelal om gegevens die namens de Raadskamer zijn vergaard in het kader van de beoordeling van door die ouder(s) zelf ingediende aanvragen op grond van de Wuv. Zoals ook door de Raadskamer bij het bestreden besluit is vastgesteld, beschikte de door de Raadskamer destijds ingeschakelde psychiater niet over alle medische gegevens met betrekking tot de moeder van betrokkene. De CRvB volgt de Raadskamer echter in het oordeel dat deze gegevens in dit geval niet tot een andere conclusie hadden kunnen leiden, nu bij appellante bij dit onderzoek geen psychopathologie is vastgesteld en de deskundige dus

niet is toegekomen aan de vraag of de ziekte of gebrek is veroorzaakt door de vervolging van de moeder. De CRvB ziet hierin, mede gezien hetgeen hierna wordt overwogen, in dit geval dus geen aanleiding voor vernietiging van het bestreden besluit.

CRvB d.d. 26-7-2007, 06/5674 Wuv, beroep ongegrond

Tweede generatieproblematiek, herziening (art. 3 lid 2 en art. 61)

Betrokkene is van oordeel dat bij het eerdere besluit van de Raadskamer aperte, de Raadskamer te verwijten fouten zijn gemaakt, die aanleiding hadden moeten geven dit besluit te herzien. Hij heeft daartoe gewezen op de omstandigheid dat de medische gegevens van betrokkene vader door de Raadskamer in 1998 ten onrechte niet zijn betrokken bij de beoordeling van de vraag of bij betrokkene sprake is van tweede generatieproblematiek.

De CRvB kan betrokkene in deze opvatting niet volgen. Naar tussen partijen niet in geschil is, zijn de medische gegevens van de vader van betrokkene niet betrokken geweest bij de besluitvorming van de Raadskamer in 1998. De CRvB heeft in zijn jurisprudentie met betrekking tot aanvragen om gelijkstelling als tweede generatieslachtoffer altijd als eis gesteld dat de door de Raadskamer ingeschakelde medicus teneinde zich een goed beeld te kunnen vormen over de voorliggende tweede generatieproblematiek, beschikt over de medische gegevens met betrekking tot de vervolgte ouder. In het geval van betrokkene had de beschikbaarheid van de medische gegevens met betrekking tot de vader van betrokkene, naar het oordeel van de CRvB, in 1998 echter niet tot een andere uitkomst kunnen leiden. Uit de gedingstukken komt naar voren dat de Raadskamer in de bezwaarfase van het onderhavige geding een medische herbeoordeling op basis van de aanwezige gegevens inclusief die van betrokkene vader heeft doen verrichten. De CRvB volgt de Raadskamer in het oordeel dat deze gegevens in dit geval niet tot een andere conclusie hadden kunnen leiden, nu bij de vader van betrokkene blijkens deze gegevens geen psychopathologie is vastgesteld en de geneeskundig adviseur van de Raadskamer dus niet is toegekomen aan de vraag of de ziekten en gebreken van betrokkene in overwegende mate zijn veroorzaakt door de vervolgingsgevolgen van zijn vader. De CRvB ziet hierin in dit geval dus geen aanleiding voor vernietiging van het bestreden besluit.

CRvB d.d. 16-5-2007, 06/2960 Wuv, ongegrond

Meest vergelijkbare beroep of bedrijf in Nederland (art. 8 lid 3 sub a)

Ingevolge artikel 8 lid 3 sub a, van de Wuv, wordt ingeval van beroeps- of bedrijfsuitoefening buiten Nederland bij de vaststelling van de grondslag rekening gehouden met het meest vergelijkbare beroep in Nederland, alsmede met vakopleiding, bekwaamheid en andere factoren welke terzake van belang kunnen zijn. Hieruit volgt dat - anders dan namens betrokkene ter zitting primair is betoogd - niet reeds het feitelijk genoten inkomen bepalend is voor de hoogte van de grondslag van betrokkene. Terecht is daarom bij het op verzoek van de Raadskamer ingesteld onderzoek het inkomen dat betrokkene bij een vergelijkbaar bedrijf in Nederland zou kunnen verdienen als maatstaf genomen. Aan de hand van door betrokkene verstrekte bedrijfsgegevens is MKB Adviseurs mede met gebruikmaking van (statistische) gegevens over macro-economische ontwikkelingen in Canada en Nederland en brancheontwikkelingen in Nederland, gekomen tot de vaststel-

ling van een inkomen dat iemand met een vergelijkbare functie bij een naar aard en omvang vergelijkbaar bedrijf in Nederland zou kunnen verdienen. Die uitkomst is vervolgens gehalveerd, op de grond dat uit de financiële bedrijfsgegevens bleek dat het bedrijf van betrokkene al geruime tijd verliesgevend was en de kans dat een vergelijkbare onderneming in Nederland haar activiteiten wegens liquiditeitsproblemen had moeten staken op ongeveer 50% is te schatten. De CRvB acht het door de Raadskamer over de uitkeringsgrondslag ingenomen standpunt met deze adviezen van MKB Adviseurs naar behoren voorbereid en toereikend gemotiveerd. Hierbij is allereerst van belang dat niet is gesteld of gebleken dat bij de totstandkoming van die adviezen van onjuiste feitelijke gegevens is uitgegaan. Ook bestaat geen reden om aan de deskundigheid van MKB Adviseurs - als organisatie gericht op het midden- en kleinbedrijf - tot het verrichten van een onderzoek als het onderhavige te twijfelen. Voorts is van belang dat inherent is aan de toepassing van artikel 8 lid 3 sub a Wuv dat de bepaling van het vergelijkbare inkomen in zekere mate berust op aannames en schattingen. Dat die aannames en schattingen in dit geval niet op redelijke gronden berusten heeft de CRvB niet kunnen vaststellen. Dit geldt in het bijzonder voor de wijze waarop rekening is gehouden met de financiële positie van het bedrijf van betrokkene in Canada. Al in eerdere rechtspraak - onder meer CRvB 16 juni 1994, WW 1993/219, JSV 1994/246 - heeft de CRvB aangegeven dat de Raadskamer bij de toepassing van artikel 8 lid 3 sub a Wuv rekening mag houden met de omstandigheid dat het bedrijf van een aanvragende ondernemer verliesgevend is. De door betrokkene in bezwaar ingebrachte visie van Bureau Berenschot en van de Hay-Group acht de CRvB hier niet bruikbaar, aangezien die visie berust op een abstracte waardering op basis van een wereldwijd vergelijkbaar en toepasbaar functiewaarderingssysteem (met zogenoemde Haypunten). Bovendien is hierbij uitgegaan van een te rooskleurige voorstelling van de omzet en de personeelsomvang en is deze methode dus onvoldoende toegespitst op de in artikel 8 lid 3 sub a Wuv gestelde eisen.

CRvB d.d. 22-3-2007, 06/2158 Wuv, ongegrond

Entschädigungsrente (art. 19 lid 1)

Betrokkene ontvangt een aanvullende uitkering (Entschädigungsrente) van de Duitse overheid in het kader van de zogenaamde Wiedergutmachung. Deze inkomsten worden op grond van artikel 19 lid 1 Wuv als overige inkomsten op de periodieke uitkering in mindering gebracht. Betrokkene heeft aangevoerd dat de Entschädigungsrente het karakter heeft van een moreel-financiële tegemoetkoming voor in de Tweede Wereldoorlog geleden onrecht en derhalve niet kan gelden als te korten inkomsten in de zin van de Wuv. De Raadskamer stelt dat het gaat om een uitkering die maandelijks wordt betaald en ook regelmatig wordt verhoogd zodat sprake is van een inkomstenvervangende of aanvullende uitkering. De CRvB kan zich in navolging van de uitspraak 1989/464 Wuv met het standpunt van de Raadskamer verenigen. Hierbij acht de CRvB verder van belang dat uit de voorhanden Duitse stukken blijkt dat de grondslag voor toekenning is gelegen in de omstandigheid dat betrokkene op grond van door het Nazi-regime genomen anti-joodse maatregelen is gehinderd in haar beroepsopleiding en daardoor inkomensverlies heeft geleden. Dat bij de toekenning van de onderhavige rente ook overwegingen van morele aard een rol hebben gespeeld doet aan het aldus geschetste karakter van de rente niets af.

CRvB d.d. 16-5-2007, 06/4025 Wuv, ongegrond

Dieet in groepsverband (art. 20)

Namens betrokkene zijn naar het oordeel van de CRvB terecht vraagtekens geplaatst bij de wijze waarop de medische onderbouwing van het bestreden besluit tot stand is gekomen. Nadat door de adviserend arts in Israël positief was geadviseerd ten aanzien van verstrekking van deze voorziening, nam de adviserend arts in Nederland aanvankelijk dit standpunt over en concludeerde dat deze medisch noodzakelijk was. Na intern overleg omtrent het te voeren beleid met betrekking tot voorzieningen als de onderhavige, kwam laatstgenoemde arts op dit standpunt terug, waarna aan de adviserend arts in Israël is verzocht haar advies aan te passen. De CRvB zal aan deze gang van zaken echter in dit geval geen consequenties verbinden, nu in de gedingstukken volledig inzichtelijk is gemaakt hoe de besluitvorming op grond van beleidsmatige motieven tot stand is gekomen en geen sprake is geweest van manipulatie van medische gegevens.

CRvB d.d. 27-09-2007, 07/646 Wuv, gegrond

Uitbreiding huishoudelijke hulp (art. 20 en art. 3:2 Awb)

Bij vervolgaanvraag van januari 2006 heeft betrokkene verzocht om uitbreiding van de voorziening voor huishoudelijke hulp naar 8 uren per week. Hiertoe heeft betrokkene aangevoerd dat hij in verband met vooral zijn psychische klachten, maar ook vanwege zijn hart- en handklachten geen huishoudelijk werk meer kan verrichten. Deze aanvraag heeft de Raadskamer bij besluit van 30 augustus 2006 afgewezen onder overweging dat betrokkene niet op grond van al zijn gezondheidsklachten op de gevraagde uitbreiding is aangewezen. Hierbij is in het bijzonder in aanmerking genomen dat op grond van de gegevens van de betrokkene behandelend cardioloog blijkt dat de cardiale situatie van betrokkene stabiel is, terwijl blijkens de gegevens van de huisarts de lichamelijke toestand van betrokkene redelijk is. Op grond van deze gegevens is een gericht medisch onderzoek door de geneeskundig adviseur van de Raadskamer niet nodig geacht. Verder is in aanmerking genomen dat niet is gebleken van chaotisch gedrag of zelfverwaarlozing op grond van de psychische klachten van betrokkene. Bij deze besluitvorming is mede gelet op het bepaalde in artikel 21a Wuv. In beroep is namens betrokkene vooral aangevoerd dat ten onrechte niet een gericht medisch onderzoek vanwege de Raadskamer heeft plaatsgevonden. Naar de mening van betrokkene zegt het stabiel zijn van de cardiale situatie niets over zijn inspanningstolerantie noch over eventuele andere beperkingen. Ditzelfde geldt voor de opmerkingen van de huisarts en de overige gezondheidsklachten. De CRvB volgt betrokkene in deze grief. Blijkens de gedingstukken berust de eerdere toekenning aan betrokkene van 4 uren huishoudelijke hulp niet op een gericht medisch onderzoek naar de door betrokkene in dat opzicht ondervonden beperkingen maar op een zogenoemde beleidsmatige beoordeling. Hierbij gevoegd de omstandigheid dat het meest recente vanwege verweerster ingesteld medisch onderzoek van betrokkene uit 1998 dateert, had bij de beoordeling van de huidige aanvraag van betrokkene niet volstaan mogen worden met het inwinnen van informatie bij de behandelende sector. Naar namens de Raadskamer in eerdere zaken steeds is benadrukt, en door de CRvB is onderschreven, behoort het bij uitstek tot de competentie van de geneeskundig adviseurs van de Raadskamer om de uit gezondheidsklachten voortvloeiende beperkingen vast te

stellen. Een eigen gericht medisch onderzoek van de betrokkene is hierbij onontbeerlijk. Het voorgaande leidt de CRvB tot de slotsom dat het bestreden besluit niet met de ingevolge artikel 3:2 Awb vereiste zorgvuldigheid is voorbereid en genomen. Dit besluit kan daarom niet in stand blijven.

CRvB d.d. 15-3-2007, 06/3371 Wuv, ongegrond

Ingangsdatum voorzieningen

(art. 30 Wuv jo. art. 2 Besluit Ingangsdatum Voorzieningen)

Betrokkene is naar aanleiding van haar brief van 25 maart 2004, welke is aangemerkt als een eerste aanvraag gelijkgesteld met een vervolgende. Tevens zijn aan haar met ingang van 1 maart 2004 een aantal voorzieningen toegekend. Betrokkene stelt dat zij reeds op 6 augustus 2003 tijdens een spreekuur van het Nederlands Informatie Kantoor (NIK) te Jeruzalem een aanvraag voor deze voorzieningen heeft ingediend hetgeen zou blijken uit het in haar dossier bevindende sociaal rapport. De Raadskamer heeft in deze aangevoerd dat er geen aanvraag van het NIK is ontvangen en dat op grond van artikel 30 Wuv dient te worden uitgegaan van 25 maart 2004. De CRvB kan de Raadskamer in dit standpunt volgen. De CRvB acht in dit kader onvoldoende dat de spreekuurhoudster herinnert dat betrokkene op het spreekuur is geweest en dat aanvragen zijn gedaan temeer er geen kopieën van die eerdere aanvragen zijn overgelegd. Op grond van artikel 2 lid 2 Besluit ingangsdatum voorzieningen Wuv kan de Raadskamer besluiten indien de aanvraag is ingediend nadat de kosten zijn gemaakt, een vergoeding of tegemoetkoming te verlenen, indien zij dit bij afweging van alle omstandigheden noodzakelijk acht. Volgens de Raadskamer is er niet sprake van bijzondere omstandigheden waardoor betrokkene haar aanvraag niet eerder zou hebben kunnen indienen. De CRvB is niet tot de conclusie kunnen komen dat de Raadskamer niet in redelijkheid op deze gronden kon beslissen van deze bevoegdheden geen gebruik te maken, dan wel daarmee anderszins heeft gehandeld in strijd met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel. Tenslotte merkt de CRvB nog op dat, daargelaten of betrokkene, mede gezien voornoemde beleidswijziging per 1 januari 2002, op grond van de Wuv in aanmerking zou kunnen komen voor een tegemoetkoming in de kosten voor de aanschaf van een auto, uit de namens de Raadskamer ter zitting gegeven toelichting is gebleken dat het eventueel toekennen van een tegemoetkoming in de aanschafkosten van een auto op grond van de Wuv voor betrokkene niet zal leiden tot een gunstiger resultaat dan haar huidige (financiële) Wubo-aanspraken.

CRvB d.d. 30-8-2007, 06/2921 Wuv, beroep ongegrond

Bezwaar tegen berekeningsbeschikking is terecht ontvankelijk (art. 1:3 Awb)

De CRvB is van oordeel dat sprake is van een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De in de betalingsbeschikking van 3 januari 2006 neergelegde overwegingen zijn gegeven in verband met concrete aanspraken op grond van de Wuv en zijn op rechtsgevolg gericht. Dat de Raadskamer met deze beschikking uitvoering heeft gegeven aan een eerder kenbaar gemaakt voornemen maakt dit niet anders. Op grond van het voorgaande is de CRvB van oordeel dat de Raadskamer de bezwaren van appelllant terecht ontvankelijk heeft geacht, zodat de CRvB in dit geding het voorgelegde geschil inhoudet.

lijk dient te beoordelen. Met betrekking tot de weigering van de Raadskamer de kosten van behandeling door S. voor vergoeding in aanmerking te brengen wordt het volgende overwogen. Naar de CRvB reeds meermalen heeft uitgesproken hoeft aan de toepassing van artikel 20 (en 21) van de Wuv terzake van de kosten van een (para)medische behandeling op zich niet in de weg te staan dat die behandeling door de medische wetenschap niet algemeen wordt erkend, mits die therapie wordt gegeven door of onder toezicht van een arts dan wel een erkend psychotherapeut. De Raadskamer merkt sinds 1999 als erkende psychotherapeuten uitsluitend aan diegenen die ingevolge de Wuv op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG) als zodanig zijn geregistreerd. De CRvB heeft reeds eerder uitgesproken dit niet onaanvaardbaar te achten voor toepassing van de Wuv, nu hierdoor op inzichtelijke wijze is gewaarborgd dat is voldaan aan de aan een therapeut te stellen eisen van vakbekwaamheid. Zoals uit de stukken blijkt en ook niet is betwist, is S. niet als (psycho)therapeut geregistreerd in het BIG-register. Om die reden heeft de Raadskamer naar het oordeel van de CRvB op goede gronden de behandeling door S. niet ingevolge de Wuv voor vergoeding in aanmerking gebracht. Anders dan namens betrokkene is aangevoerd is de CRvB van oordeel dat gezien de strikte uitleg die in dezen wordt gegeven aan de kwalificatie van een therapeut, de Raadskamer niet per individueel geval behoeft te beoordelen of een therapeut op grond van zijn (bijzondere) kwalificaties geacht moet worden te voldoen aan de eisen van een BIG-geregistreerde therapeut.

Voorts is de CRvB op grond van hetgeen is aangevoerd niet gebleken dat de Raadskamer bij haar besluitvorming heeft gehandeld in strijd met een geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel enig algemeen rechtsbeginsel, waarbij de CRvB in aanmerking neemt dat de bij de onderhavige beëindiging van een jarenlange uitvoeringspraktijk gehanteerde overgangstermijn van een jaar niet onredelijk kan worden geacht.

CRvB d.d. 21-6-2007, 06/309 Wuv, beroep vervallen

Geen reden ongedaan maken intrekking beroep (art. 6:21 Awb)

Bij schrijven van 19 februari 2007 heeft betrokkene de CRvB meegedeeld van het door haar ingestelde beroep te willen afzien. Bij schrijven van 6 maart 2007 heeft betrokkene aangegeven terug te willen komen op de eerdere intrekking en de CRvB verzocht om een inhoudelijke beslissing te nemen. Betrokkene heeft de Raadskamer bij schrijven van 25 maart 2007 meegedeeld dat zij door de recente operatie zowel lichamelijk als geestelijk ziek was en daardoor niet in staat was om belangrijke beslissingen te nemen. De CRvB stelt vast dat de brief van 19 februari 2007, waarbij het beroep is ingetrokken, door betrokkene is ondertekend, zodat er sprake is van een bevoegd gedane intrekking. Een bevoegd gedane intrekking kan na afloop van de beroepstermijn niet meer ongedaan worden gemaakt, tenzij er sprake is van aan betrokken niet toe te rekenen omstandigheden waar zij in een situatie van dwaling verkeerde of blijkt van dwang of bedrog van enige zijde teneinde betrokkene te bewegen het beroep in te trekken. De CRvB stelt vast dat van zulke omstandigheden niet is gebleken. Betrokkene heeft het beroep op 19 februari 2007 ingetrokken, waarbij zij heeft aangegeven om gezondheidsredenen deze procedure niet te willen voortzetten. Dat zij bij deze intrekking niet in staat is geweest haar wil te bepalen of in dwaling verkeerde is niet aannemelijk gemaakt.

CRvB d.d. 28-6-2007, 06/3889 Wuv, beroep ongegrond
Geen vergoeding proceskosten bezwaar, primaire besluit niet herroepen
(art. 7:15 Awb)

Ten aanzien van de weigering van de vergoeding van proceskosten in bezwaar overweegt de CRvB dat, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb, moet worden geoordeeld dat van "herroepen" in de zin van dit artikellid slechts sprake is indien het primaire besluit wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg. In het onderhavige geval heeft de Raadskamer bij het primaire besluit geweigerd het door betrokkene gewenste rechtsgevolg, tegemoetkoming in de kosten van keyboardlessen over de jaren 2003 tot en met 2005, in het leven te roepen. Na bezwaar heeft de Raadskamer de voor de weigering gegeven motivering vervangen door een andere maar het bestreden besluit strekt nog altijd - onverkort - tot weigering van de gevraagde tegemoetkoming. Derhalve kan niet worden gesproken van herroepen in de zin van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb. Hieruit volgt dat de Raadskamer bij het bestreden besluit terecht heeft geweigerd de kosten van de bezwaarprocedure te vergoeden.

CRvB d.d. 27-9-2007, 07/1733 Wuv, beroep gegrond
Causaliteitsoordeel niet in beschikking vermeld, ondeugdelijke motivering
(art. 7:12 Awb)

Door de geneeskundig adviseur is reeds in zijn advies van 29 juli 1992 het standpunt ingenomen dat de knieklachten van betrokkene uit duidelijk andere oorzaken dan de oorlogsomstandigheden zijn ontstaan. Dit standpunt is echter niet opgenomen in het besluit van de Raadskamer van 19 maart 1993 en dus toen niet bekendgemaakt aan betrokkene. Dit betekent dat naar aanleiding van de thans in geding zijnde aanvraag van betrokkene een volledige beoordeling diende plaats te vinden van de vraag of de knieklachten van betrokkene zijn veroorzaakt door de vervolging. Die volledige beoordeling heeft niet plaatsgevonden. Volstaan is met verwijzing naar het door de geneeskundig adviseur in 1992 daaromtrent ingenomen standpunt. Betrokkene heeft bij zijn aanvraag actuele informatie verstrekt van zijn behandelend orthopedisch chirurg, waaronder een operatieverslag. Ten onrechte is, ook in bezwaar, geen nadere informatie ingewonnen bij die arts en is geen nader medisch onderzoek naar de oorzaak van de knieklachten ingesteld. Het bestreden besluit, dat op deze beperkte advisering is gebaseerd, is hiermee onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en voldoet niet aan de in artikel 7:12 Awb gestelde eis dat de beslissing op bezwaar moet berusten op een deugdelijke motivering.

Commissie Gelijke Behandeling d.d. 16-8-2007, Oordeel 2007-152
Verboden onderscheid op ras bij de toepassing van artikel 8 lid 3 sub b Wuv

De Wuv bepaalt dat indien vervolging plaats heeft gehad in voormalig Nederlands-Indië en indien de aanvrager van de uitkering op grond van de Wuv ten tijde van de aanvraag in Indonesië was gevestigd, een op rupiah-grondslag berekende uitkering wordt toegekend. Personen van Indonesische/inheemse/gemengde afkomst worden hierdoor benadeeld vanwege hun afkomst. De bestreden uitzondering in de Wuv is niet geschikt om het doel – het verzekeren van behoud of herstel van het oorspronkelijke levenspeil

– te bereiken, nu niet in Indonesië gevestigde uitkeringsgerechtigden, ongeacht het levenspeil van het land van vestiging, een uitkering ontvangen ter hoogte van het op de Nederlandse situatie gebaseerde bedrag op basis van euro-grondslag. Bovendien wordt bij aansluiting bij het levenspeil ten tijde van de aanvraag van uitkering het doel gemist, als de uitkering niet wordt genoten in het land van aanvraag. Tenslotte is niet in te zien hoe het criterium dat de vervolging in Indonesië heeft plaatsgehad kan bijdragen aan het bereiken van het doel. Het gemaakte onderscheid is niet gerechtvaardigd. Hierbij is van belang dat artikel 3 Richtlijn 2000/43/EG jo. artikel 7a Algemene Wet Gelijke Behandeling ook van toepassing is op het handelen van de Nederlandse overheid dat effecten heeft voor personen die buiten de Europese Unie wonen. De Commissie beveelt de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport aan om bij de berekening van de uitkeringen op grond van de Wuv bij de vaststelling van de grondslag met terugwerkende kracht artikel 8 lid 3 sub b Wuv buiten toepassing te laten.

2.3 Jurisprudentie Wubo

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2007 in totaal 100 zaken uitspraak gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers. Deze rechter verklaarde 6 beroepen (6,0%) gegrond, 13 beroepen waren niet-ontvankelijk en 81 beroepen ongegrond.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wubo van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 1-3-2007, 06/4312 Wubo, ongegrond

Geen directe betrokkenheid bombardementen (art. 2)

Ingevolge artikel 2 lid 1 Wubo wordt - voor zover hier van belang - onder burger-oorlogsslachtoffer verstaan degene die tijdens de oorlogsjaren 1940-1945 in het voormalige Nederlands-Indië lichamelijk of psychisch letsel heeft opgelopen tengevolge van met krijgsverrichtingen direct verbonden handelingen of maatregelen, dan wel ten gevolge van confrontatie op jeugdige leeftijd met extreem geweld tegen derden door de Japanse bezetter. Hieruit volgt dat voor erkenning als burger-oorlogsslachtoffer primair de voorwaarde geldt dat de aanvrager direct betrokken is geweest bij oorlogsgeweld als omschreven in dat artikel. Eerst indien zodanige betrokkenheid is vastgesteld kunnen de medische gevolgen daarvan rechtens een rol gaan spelen.

Als relevante oorlogservaringen heeft betrokkene onder meer naar voren gebracht dat zij bombardementen op Babo en Gorong heeft meegemaakt. Ten aanzien van de gestelde bombardementen heeft de Raadskamer zich op het standpunt gesteld, zoals toegelicht ter zitting, dat weliswaar wordt aanvaard dat betrokkene de bombardementen heeft meegemaakt, maar dat niet is gebleken dat zij daarbij direct betrokken is geweest zoals vereist in de Wubo. De CRvB kan dit standpunt van de Raadskamer onderschrijven. Voor het aannemen van een directe betrokkenheid is onder meer van belang de afstand tussen de betrokkene en de inslagen en explosies, de plaats waar betrokkene zich bevond ten tijde van die inslagen, de materiële schade in de directe omgeving en de vraag of betrokkene zelf gewond is geraakt of rechtstreeks geconfronteerd is geweest met verwondingen of omkomen van naasten. In het geval van betrokkene ontbreekt enig specifieke aanduiding op welke wijze zij betrokken is geweest. Voorts komt uit de stukken naar voren dat het gezin waartoe betrokkene behoorde de bossen in is gevluht en dat de gezinsleden ongedeerd bleven.

CRvB d.d. 16-5-2007, 06/4757 Wubo, ongegrond

Gedwongen evacuatie vanuit Putten niet meegemaakt, geen confrontatie met zware mishandeling, verhuizing niet gevolg van maatregel (art. 2)

Betrokkene, geboren in 1942, heeft in november 2005 bij de raadskamer een aanvraag ingediend om toekenning van een toeslag als bedoeld in artikel 19 Wubo. In dit verband heeft betrokkene gesteld dat haar vader op 1 oktober 1944 bij de razzia van Putten thuis werd gearresteerd en naar Duitsland is weg gevoerd, alwaar hij op 23 april 1945 te

Neuengamme is overleden. Voorts heeft betrokkene aangegeven dat na de arrestatie van haar vader het gezin waartoe zij behoorde moest evacueren naar opa en oma omdat de Duitsers de boerderij waar zij woonden vorderden.

Uit onderzoek is onder meer naar voren gekomen dat het gezin woonde te Nijkerk, alwaar de vader van betrokkene op 1 oktober 1944 is gearresteerd en weggevoerd. Voorts is gebleken dat in de archieven geen bevestiging is gevonden dat het gezin door de Duitsers is gedwongen hun boerderij te verlaten, omdat de gedwongen evacuatie van Putten niet was gericht op de inwoners van Nijkerk.

Naar het oordeel van de CRvB heeft de Raadskamer de aldus bevestigde oorlogservaringen van betrokkene terecht niet aangemerkt als oorlogsgeweld in de zin van de Wubo. De arrestatie van betrokkenes vader kan niet worden gezien als een tegen haar direct gerichte handeling of maatregel als door de Wubo vereist en niet is gebleken dat bij deze arrestatie zoveel geweld is gebruikt dat deze gebeurtenis voor betrokkene kan gelden als een omstandigheid als bedoeld in artikel 2 lid 1 sub d Wubo.

Nu blijktens de van de gemeente Nijkerk verkregen inlichtingen de verhuizing van het gezin na de arrestatie van de vader niet het gevolg was van een vordering of andere maatregel van de Duitse bezetter, kan ook deze gebeurtenis niet worden gezien als een calamiteit in de zin van artikel 2 lid 1 sub b Wubo.

CRvB d.d. 16-5-2007, 06/2977 Wubo, ongegrond

Geen blijvende invaliditeit door internering, maar door 2e generatieproblematiek (art. 2)

In de uitspraak van 26 augustus 1999, reg. nr. 97/8002 WUBO, heeft de CRvB overwogen dat niet blijkt dat de psychische klachten van betrokkene, voor zover deze hun oorzaak vinden in haar internering tijdens de Bersiap-periode hebben geleid tot blijvende invaliditeit, aangezien overtuigend naar voren komt dat bij betrokkene sprake is van tweede generatie oorlogs-problematiek, die haar oorzaak heeft in met name de affectieve verwaarlozing tijdens haar jeugd. Bij schrijven van 2 juni 2005 heeft appellante zich andermaal tot verweerster gewend. Verweerster heeft betrokkene onderworpen aan een medisch onderzoek door de geneeskundig adviseur bij de PUR. Deze is op basis van gegevens verkregen uit eigen onderzoek alsmede op grond van informatie van de huisarts en informatie van Centrum '45 tot het oordeel gekomen dat de bij betrokkene gevonden PTSS-symptomatologie, met angst voor agressie, naast de depressieve stoornis verklaard worden door de jarenlange mishandeling door de vader en later door de echtgenoot. Bij het thans bestreden besluit heeft de Raadskamer het door betrokkene ingediende bezwaar ongegrond verklaard. De CRvB is van oordeel dat de Raadskamer door betrokkene te onderwerpen aan een nader medisch onderzoek de bij de voorbereiding van het thans bestreden besluit vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen en dat het besluit op basis van dit onderzoek ook voldoende draagkrachtig is gemotiveerd. De CRvB ziet uit de aldus omtrent betrokkene beschikbare medische informatie niet een wezenlijk ander beeld naar voren komen dan bij zijn eerdere uitspraak was aangenomen. Ook thans bieden de gedingstukken van medische aard geen grond voor het oordeel dat de ervaringen van betrokkene tijdens de Bersiap-periode een wezenlijke bijdrage hebben geleverd aan het ontstaan van haar psychische klachten en dat de mishandelingen door vader en later de echtgenoot slechts tot een verergering zouden hebben gevoerd:

De omstandigheid dat betrokkene, naar zij stelt, haar vader heeft vergeven voor zijn agressiviteit en mishandeling, doet dit niet anders zijn.

CRvB d.d. 18-1-2007, 06/2330 Wubo, beroep ongegrond

Aannemen van de Australische nationaliteit in verband met het verkrijgen van een baan geen klaarblijkelijke hardheid (art. 3 lid 6)

Vaststaat dat betrokkene niet voldoet aan de ingevolge artikel 3 lid 1 sub a Wubo geldende vereiste dat degene die als burger is getroffen door oorlogsgeweld de Nederlandse nationaliteit bezit. Ingevolge artikel 3 lid 6 Wubo kan de Raadskamer de Wubo tevens van toepassing verklaren op degene die tijdens de oorlogsjaren 1940-1945 of daarna als burger is getroffen door oorlogsgeweld als bedoeld in artikel 2 lid 1 Wubo doch niet aan evenvermelde eis voldoet, indien het niet toepassen van de Wubo zou leiden tot een klaarblijkelijke hardheid. De bij artikel 3 lid 6 Wubo aan verweerster verleende bevoegdheid is discretionair van aard. De Raadskamer hanteert in die gevallen waarin een betrokkene niet meer beschikt over de Nederlandse nationaliteit het uitgangspunt dat de oorzaak van het niet (meer) in bezit zijn van de Nederlandse nationaliteit moet zijn gelegen in zeer bijzondere omstandigheden. Betrokkene heeft aangevoerd dat zij destijds (in 1980) geen andere keuze had dan de Australische nationaliteit aan te nemen, om zo in aanmerking te kunnen komen voor een baan bij de Australische postdiensten. De Raadskamer heeft in de situatie van betrokkene geen aanleiding gezien om de anti-hardheidsbepaling toe te passen. Naar het oordeel van de CRvB kan de bij het bestreden besluit gehandhaafde weigering om toepassing te geven aan de anti-hardheidsbepaling de aan te leggen terughoudende rechterlijke toetsing doorstaan. De CRvB is met de Raadskamer van oordeel dat uit hetgeen betrokkene ter zake heeft aangevoerd niet blijkt van een zeer bijzondere omstandigheid, aangezien het aannemen van de Australische nationaliteit ziet op een eigen keuze van betrokkene. Dat dit verband heeft gehouden met het verkrijgen van werk maakt het naar het oordeel van de CRvB niet anders.

CRvB d.d. 1-11-2007, 07/1060 Wubo, beroep gegrond

Ten laste van betrokkene blijvende kosten (art. 32)

Op grond van artikel 32 Wubo komen voor vergoeding in aanmerking de extra ten laste van het burger-oorlogsslachtoffer blijvende kosten van voorzieningen die noodzakelijk zijn in verband met zijn oorlogsinvaliditeit. Op dit en andere onderdelen heeft de Wubo een complementair karakter, dat meebrengt dat slechts datgene voor vergoeding in aanmerking kan komen dat niet door andere instanties wordt vergoed. Betrokkene kan zich niet vinden in de wijze waarop de Raadskamer de door hem van zijn ziektekostenverzekeraar ontvangen tegemoetkoming voor huishoudelijke hulp in mindering heeft gebracht op het voor betrokkene over 2005 vastgestelde bedrag dat op grond van de Wubo maximaal voor vergoeding in aanmerking komt. De CRvB acht deze wijze van berekenen in strijd met een redelijk uitleg van het bepaalde in artikel 32 lid 5 jo. lid 1 Wubo. De kosten voor huishoudelijke hulp die over het jaar 2005 voor rekening van betrokkene zijn gebleven betreffen het voor die kosten in totaal betaalde bedrag aan eigen bijdrage verschuldigd aan het Centraal Administratiekantoor Bijzondere Zorgkosten b.v. (CAK) minus de door de ziektekostenverzekering verstrekte vergoeding.

CRvB d.d. 15-3-2007, 06/3144 Wubo, ongegrond

Omzetting aanspraken auto, afwijzen vergoeding auto (art. 32 en 33)

In de loop der tijd zijn aan betrokkene diverse voorzieningen krachtens de Wuv toegekend waaronder in 1994 en 1999 een tegemoetkoming in de kosten verbonden aan de aanschaf van een auto. In juni 2002 heeft betrokkene zich tot de Raadskamer gewend met het verzoek haar Wuv-aanspraken om te zetten naar aanspraken in het kader van de Wubo. In november 2005 heeft betrokkene bij de Raadskamer een vervolgaanvraag ingediend om toekenning van een tegemoetkoming in de kosten van aanschaf van een auto. De Raadskamer heeft deze aanvraag afgewezen omdat er geen medische noodzaak of medisch sociale wenselijkheid is voor deze voorziening op grond van de oorlogsinvaliditeit van betrokkene. Dit besluit is in bezwaar gehandhaafd. Betrokkene stelt dat zij destijds op grond van de Wuv wel in aanmerking is gebracht voor een tegemoetkoming in de aanschaf van een auto. De CRvB overweegt hierin het volgende. In verband met de harmonisatie van de Wuv en de Wubo is met ingang van 1 januari 2002 het beleid in het kader van deze wetten aangescherpt ten aanzien van de voorzieningen voor de aanschaf van een auto. Om in aanmerking te komen voor een tegemoetkoming in die kosten op grond van art. 33 Wubo wordt verlangd dat de causale aandoeningen van betrokkene het gebruik van openbaar vervoer bemoeilijken en daarnaast dat het gebruik van openbaar vervoer en taxi niet mogelijk is op grond van niet-causale aandoeningen. De CRvB acht deze benadering in zijn algemeenheid niet onjuist of onredelijk. Voorts heeft de CRvB meermalen uitgesproken dat hij, gezien het inmiddels algemeen gebruikelijke karakter van de onderhavige voorziening, de Raadskamer gerechtigd acht aan deze benadering een strikte toepassing te geven.

CRvB d.d. 22-3-2007, 06/3505 Wubo, gegrond

Hoogte DMV-bedrag voor Sinti en Roma, strijd met gelijkheidsbeginsel (art. 33)

Betrokkene is erkend als burger-oorlogsslachtoffer in de zin van de Wubo op grond van het meemaken van bombardementen op Den Helder in 1940-1941. Betrokkene voldoet tevens aan de criteria voor een uitkering van de Stichting Rechtsherstel Sinti en Roma. De Raadskamer heeft de aan betrokkene toegekende tegemoetkoming DMV bepaald op het gehanteerde normbedrag van € 126,60 per maand. De Raadskamer heeft geen aanleiding gezien om betrokkene in aanmerking te brengen voor het verhoogde normbedrag van € 166 per maand dat gelet op de bijzondere positie van de Sinti en Roma alsmede hun traditioneel verhoogde vervoersbehoefte voor deze groepering wordt gehanteerd. De Raadskamer stelt dat het verhoogde normbedrag uitsluitend geldt voor diegenen die op grond van hun vervolging als zigeuner als burger-oorlogsslachtoffer zijn erkend. Naar het oordeel van de CRvB voorziet artikel 33 van de Wubo naar zijn bewoordingen niet in de mogelijkheid om eenmaal als burger-oorlogsslachtoffer erkende personen bij toekenning van voorzieningen wederom te beoordelen op de gebeurtenissen die hebben geleid tot deze erkenning. De tekst van dit artikel en de plaats die het in de Wubo heeft gekregen brengen naar het oordeel van de CRvB met zich mee dat al diegenen die als burger-oorlogsslachtoffer in de zin van de Wubo zijn erkend op gelijke wijze in aanmerkingen komen voor voorzieningen als hier bedoeld. Een andere benadering is naar het oordeel van de CRvB in strijd met het beginsel dat gelijke gevallen gelijk behandeld dienen te worden.

CRvB d.d. 5-4-2007, 06/3810 Wubo, gegrond

Uitbreiding sociaal vervoer (art. 32 en art. 7:12 Awb)

De Raadskamer hanteert bij toepassing van art. 32 Wubo sinds 1 januari 2002 het uitgangspunt dat slechts voor maximaal 5.000 kilometer per jaar extra vervoerskosten een vergoeding wordt verleend. Naar de CRvB eerder heeft overwogen, is de Raadskamer in beginsel gerechtigd om bij de thans voorliggende voorziening uit te gaan van een normering, zowel wat betreft het aantal kilometers waarvoor vergoeding mogelijk is, als wat betreft het voor de vergoeding geldende normbedrag. Wel zal de Raadskamer, waar toepassing van artikel 32 van de Wubo aan de orde is, hebben na te gaan of er medische aan de oorlogsinvaliditeit gerelateerde redenen zijn om van de gehanteerde normen af te wijken. In het geval van betrokkene is dit achterwege gelaten. Het bestreden besluit, noch het daaraan ten grondslag liggende primaire besluit berust op een medisch advies betreffende de vraag of het aantal kilometers dat betrokkene extra rijdt, oorlogsgerelateerd is en afwijking van de door de Raadskamer gehanteerde norm noodzakelijk maakt. Nu de Raadskamer op beleidsmatige gronden tot het oordeel is gekomen dat betrokkene niet in aanmerking kan komen voor de gevraagde uitbreiding van de hem toegekende kilometers voor het onderhouden van sociale contacten, komt het bestreden besluit ook hierom voor vernietiging in aanmerking op grond van artikel 7:12 van de Awb.

CRvB d.d. 27-9-2007, 07/451 en 452 Wubo, beroep gegrond

Hulp verleend door inwonende dochter (art. 32 Wubo en art. 7:12 Awb)

Bij de bestreden besluiten heeft de Raadskamer na bezwaar gehandhaafd de verlaging per 1 maart 2006 van de betaling van de vergoeding voor huishoudelijke hulp van 4 uren naar 3 uren per week en de algehele stopzetting van de betaling per 1 september 2006. Daartoe is overwogen dat is gebleken dat de huishoudelijke hulp aan betrokkene wordt verleend door de bij haar inwonende dochter, en dat volgens het terzake gevoerde beleid hulp van de echtgenoot en inwonende gezinsleden niet voor vergoeding in aanmerking komt. In bezwaar en beroep is namens betrokkene aangevoerd dat de dochter van betrokkene die de huishoudelijke hulp verleende, niet als gezinslid van betrokkene is aan te merken nu zij met man en kind een eigen gezin vormt en met dit gezin een eigen gedeelte van de woning van appellante bewoont. De Raadskamer acht doorslaggevend dat men een bovenwoning op hetzelfde adres bewoont en dat voorzieningen als sanitair en keuken gezamenlijk worden gebruikt, terwijl er ook een gemeenschappelijke voordeur is. Naar het oordeel van de Raadskamer is aldus sprake van één huishouding, hetgeen meebrengt dat de dochter als een inwonend gezinslid van appellante is aan te merken. De CRvB volgt de Raadskamer in deze uitleg niet. De omstandigheid dat de dochter van betrokkene een eigen gezin heeft dat een eigen gedeelte van de onderhavige woning bewoont staat ook naar het oordeel van de CRvB eraan in de weg om de dochter voor de toepassing van de onderhavige beleidsregel als gezinslid van betrokkene te beschouwen. Dat men één voordeur deelt en van enkele voorzieningen in huis gezamenlijk gebruik maakt acht de CRvB op zich daartoe niet voldoende.

CRvB d.d. 1-3-2007, 06/2643 Wubo, beroep ongegrond

Ingangsdatum periodieke uitkering (art. 40)

Betrokkene is in aanmerking gebracht voor een periodieke uitkering waarbij de ingangsdatum is bepaald op 1 januari 2005, zijnde de eerste dag van de maand waarin door betrokkene de aanvraag is ingediend. Betrokkene kan zich met de ingangsdatum van de hem toegekende periodieke uitkering niet verenigen. Naar zijn oordeel dient de ingangsdatum te worden bepaald op de eerste dag van de maand waarin hij 65 werd. De Raadskamer heeft overeenkomstig het bepaalde in artikel 40 lid 1 aanhef en sub a Wubo de ingangsdatum van de aan betrokkene toegekende uitkering bepaald op 1 januari 2005. De Raadskamer heeft evenwel geen aanleiding gezien om gebruik te maken van de haar in artikel 40 lid 2 Wubo gegeven bevoegdheid om in het voordeel van betrokkene af te wijken van hetgeen in het eerste lid is bepaald. Genoemde bevoegdheid is van discretioneaire aard. Dat brengt mee dat de CRvB heeft na te gaan of van de Raadskamer moet worden gezegd dat zij niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten van haar bevoegdheid geen gebruik te maken, dan wel bij haar besluit heeft gehandeld in strijd met enig geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel enig algemeen rechtsbeginsel. De CRvB is tot zodanige conclusie niet kunnen komen. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting komt naar voren dat betrokkene verzoekt om een toekenning met terugwerkende kracht vanwege zijn aanvankelijke onbekendheid met de mogelijkheden die de Wubo biedt. Naar de CRvB reeds meermalen heeft geoordeeld is onbekendheid met de wetgeving geen omstandigheid op grond waarvan de Raadskamer niet in redelijkheid kan weigeren van de haar in artikel 40 lid 2 Wubo toekomende bevoegdheid gebruik te maken. Voorts merkt de CRvB nog op dat, mede gelet op de omstandigheid dat betrokkene periodiek het blad "Aanspraak" ontvangt, betrokkene voldoende geïnformeerd had kunnen zijn over de mogelijkheden binnen de Wubo. De omstandigheid dat het blad "Aanspraak" niet wordt gelezen doet aan het voorgaande niets af.

CRvB d.d. 5-7-2007, 06/6660 Wubo, beroep gegrond

Bezwaar tegen gebruiksduur auto ten onrechte niet-ontvankelijk (art. 1:3 Awb)

Bij besluit van 4 juli 2006 heeft de Raadskamer met ingang van 1 juni 2006 aan betrokkene op grond van artikel 32 Wubo een vergoeding toegekend voor de aanschaf van een auto, waarbij is aangegeven dat de toekenning geldt voor de duur van zeven jaar. Het door betrokkene tegen dat besluit ingediende bezwaar, de duur van de voorziening betreffende, heeft de Raadskamer bij het thans bestreden besluit niet-ontvankelijk verklaard op de grond dat de aankondiging omtrent de duur van de voorziening slechts een mededeling van informatieve aard betreft en niet kan worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb. De CRvB kan zich met het standpunt van Raadskamer niet verenigen. De in het besluit van 4 juli 2006 neergelegde overweging omtrent de duur van de toegekende voorziening betreft naar het oordeel van de CRvB een op rechtsgevolg gericht element van het besluit met betrekking tot de aanspraken van betrokkene op deze voorziening. Een dergelijk element dient derhalve te worden aangemerkt als behorende tot een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb.

Adressen

Correspondentieadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Postbus 9575, 2300 RB Leiden

Bezoekadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Kanaalpark 140, 2321 JV Leiden
Telefoon 071-535 65 00
Fax 071-576 60 03
E-mail info@pur.nl
Website www.pur.nl

PENSIOEN &
UITKERINGS *raad*